

De huivering die door het lichaam van Alex Froom gleed was vele malen heftiger dan de rilling die hij die ochtend had gevoeld toen hij zijn warme blote voeten na een diepe nachtrust op het koele zeil van zijn slaapkamer zette. Het was niet zozeer de zachte kille emotieloze stem, maar vooral de betekenis van de woorden die hem het zweet deed uitbreken.

‘Dag vaari... Wij moeten eens met elkaar praten.’

Froom begreep in een seconde dat de man tegenover hem over informatie beschikte waarvan hij zijn leven lang had gehoopt dat die voor altijd verborgen en vergeten zou zijn.

Niet dus.

Met dat ene woordje ‘vaari’ had de man aangetoond te weten dat Alex geen Australiër, maar een geboren Fin was. Daarnaast begreep hij tot zijn ontsteltenis dat zijn enige zwakke punt, het bestaan van zijn kleindochter Jenny, bij de indringer ook bekend moest zijn.

Alex was een zeer intelligente man en in een paar seconden begreep hij de situatie waarin hij zich bevond. Direct werd hij volkomen rustig en werkten zijn hersens onder hoogspanning.

‘Heb je haar ontvoerd?’

‘Nee.’

‘Zijn er meer die van haar bestaan afweten?’

‘Nee.’

‘Hoe ben je langs de beveiliging en mijn secretaresse gekomen?’

‘Nog meer stomme vragen?’

‘Heb je hen iets aangedaan?’

‘Nee, waarom zou ik? Kijk, Froom, laat ik je maar gewoon Froom blijven noemen, mijn tijd is beperkt.’

‘Hoezo?’ vroeg Alex die hoopte dat de man een of andere ziekte had waar hij zijn hulp voor nodig zou hebben.

‘Een mens heeft maar een beperkte tijd tot zijn beschikking, namelijk zijn levensduur. Ik wil die tijd zo efficiënt mogelijk gebruiken. Als ik ergens een hekel aan heb zijn het oninteressante mensen die mijn tijd aan het verspillen zijn.’

‘Wat wil je?’

‘Dat je de tweede lade aan de rechterkant open doet en die ouderwetse bandrecorder uitzet waarmee je tijdens iedere werkdag al je gesprekken en notities opneemt.’

Alex keek de man kort aan. Hij verbaasde zich nergens meer over. Het feit dat zijn bezoeker zonder problemen was doorgedrongen tot het best beveiligde kantoor van het onderzoekslaboratorium in Woomera, was een indicatie van zijn blijkbaar onbegrensde mogelijkheden. Hij opende de lade en was niet verwonderd dat de man zijn hand uitstak. Met een zucht verwijderde Alex de grote spoel en overhandigde die aan de bezoeker.

‘Als je wilt praten, geef dan eerst je naam en vertel van welke geheime dienst je bent. Daar heb ik ten minste recht op, vind je ook niet?’

De man tegenover hem stond langzaam op, zette zijn hoed af en trok met doordachte bewegingen zijn lange jas uit. Voor het eerst kreeg Alex een beter beeld van hem. Hij zag een slanke man van middelbare leeftijd die in een groep nooit zou zijn opgevallen als men niet in zijn ogen had gekeken die twee verschillende kleuren hadden. Ondanks zijn bril met een zwaar zwart montuur was dat gemakkelijk te constateren. Alex werd er iedere keer naartoe getrokken en het maakte dat hij de woorden van de man naar binnen zoog en meer geconcentreerd was dan bij ieder ander gesprek.

‘Recht? Recht is een plooibaar begrip, Froom, vind je ook niet?’

‘Je bedoelt dat het hebben van recht in iedere situatie anders is?’

‘Precies. Je bent echter weer mijn tijd aan het verspillen, Froom en ik heb je al verteld wat ik daar van vind.’

‘Je naam dan...’

‘Richter, dat volstaat.’

‘Wel mijnheer Richter, waarmee kan ik u helpen?’ klonk het zakelijk uit Alex mond alsof hij een doorsnee klant tegenover zich had.

‘Je moet iets voor mij maken.’

‘Een gemodificeerd virus zeker?’

‘Bravo. Je intelligentie is niet beperkt tot immunisatie en gentherapie.’

‘Ik mag dan misschien wel een beetje naïef zijn, Richter, maar ik kan nog wel nadenken. Afgezien van mijn werk in de vakgebieden die u juist noemde werk ik ook voor regeringen. Dat kan ik rustig vermelden omdat ik op zeker weet dat het de reden is dat u hier bent. Ik vind het dus logisch te veronderstellen dat als u de moeite neemt om mijn vrijwel niet te achterhalen gegevens toch boven water te krijgen, u in dat laatste geïnteresseerd zou zijn. Nogmaals mijn vraag, voor welke geheime dienst werkt u?’

‘Geen enkele.’

‘Dat geloof ik niet,’ antwoordde Alex naar waarheid. ‘Enkel geheime diensten zijn in staat om mijn oorspronkelijke identiteit boven water te halen en dan nog met zeer grote moeite.’

‘Laten we het er dan maar op houden dat ik inzage heb in vrijwel iedere geheime dienst. Zo beter?’ klonk het spottend.

Er viel een korte stilte waarin Alex alles tegen elkaar afwoog. Ten slotte besloot hij om toe te geven, waarbij zijn ontstane nieuwsgierigheid wat een man als deze Richter van hem wilde de doorslag gaf.

‘Goed. Vertel maar, ik luister,’ zei de geleerde en maakte het zich gemakkelijk in zijn op maat gemaakte bureaustoel.

‘Laten we beginnen met een vraag,’ zei Richter die zijn afwijkende ogen strak op die van Alex Froom richtte. Deze gaf echter geen krimp, tot genoegen van de man die zich die middag zonder problemen toegang tot een van de best beveiligde complexen van de westerse wereld had verschaft.

‘De vraag?’ vroeg Alex toen Richter een moment pauzeerde.

‘Als u naar de ontwikkeling van de Aarde de afgelopen vijf jaar kijkt, wat is dan de eerste gedachte die boven komt drijven?’

‘Waanzinnig,’ antwoordde Alex direct.

‘In wat voor opzicht?’

‘Nou ja, in ieder opzicht,’ zei de geleerde aarzelend omdat hij voelde dat Richter met zijn vraag een bedoeling had.

‘De laatste vijf jaar werd een aantal grote problemen opgelost. Onbeperkte energie door de ontwikkeling van hoogst efficiënte kernfusiereactoren. De ontwikkeling van magnetische velden

waarbij wordt gefluisterd dat men nog maar een kleine stap verwijderd is van gewichtsloosheid op onze planeet. Dat soort voorbeelden bedoelt u?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Alex aarzelend. ‘Maar deze ontdekkingen en tevens de nieuwe inzichten op het gebied van wis- en natuurkunde hebben geleid tot een versnelde ontwikkeling van vrijwel alles op Aarde.’

‘Klaar voor commando alarmstart.’

Derk had zich al naast Hoga in de zich automatisch aanpassende zetel op de verhoging in het midden van de centrale gevoegd. Hij voelde de kluistervelden die hem in de stoel drukten. De opwinding maakte zich weer van hem meester zoals bij elke ruimtevlucht. Deze keer was echter de opwinding groter door de wetenschap dat het schip van vijfhonderd meter doorsnee volgens zijn wensen in instructies was aangepast. En met nog eens tien schepen van vijftig meter doorsnee vijf onder en vijf boven de kruispoten als een soort van ballast, schoot het door zijn hoofd. Onwillekeurig zette hij zich schrap.

‘Suzanne, alarmstart uitvoeren.’

Zoals bij iedere start had Derk even een misselijkmakend gevoel. De snelheid waarmee het oppervlak van de maan van hem wegviel zonder dat hij ook maar iets van de versnelling voelde, werd door zijn hersens als niet logisch ervaren. Hij hoopte dat zijn lichaam ooit zou wennen aan deze geweldige techniek van drukcompensatie via zwaartekrachtvelden. Gelukkig verdween ook nu dat gevoel na enkele seconden. Nog eens vijf seconden later dreunden de motoren van het machtige schip die voor deze test door de stuurcomputer tot krankzinnige waarden werden opgedreven.

‘Suzanne, verlies ten opzichte van een noodstart?’

‘Precies tien seconden, Derk.’

‘De te verwachten schade bij een dergelijke start?’

‘In de maan zou een krater van vijftig meter doorsnee en een diepte van dertig meter zijn ontstaan als we de eerste vijftien seconden direct van de motoren gebruik hadden gemaakt in plaats van de omgepoolde zwaartekrachtvelden. Bij een

definitieve aanleg van een ruimtehaven is dat te verwaarlozen en kan een noodstart zonder schade worden uitgevoerd.'

'Dank je, dat was inderdaad mijn volgende vraag. Huidige snelheid?'

'Dertig procent lichtsnelheid, versnellend met maximale waarden. Over veertig seconden is de topsnelheid bereikt.'

'Dank je. Houd ons verder op de hoogte, ook bij kleine eventualiteiten.'

Derk keek naar Hoga en een flauw glimlachje speelde rond zijn mond. Hij zag dat de Galdeense genoot van de vlucht en hij wist dat ze voelde hoe de oude glorie van haar voorouders in haar hoofd werd herbeleefd. Hij wilde net wat tegen haar zeggen toen het gebulder van de motoren die bij een normale vlucht vrijwel onhoorbaar hun werk deden van toon veranderden.

'Suzanne?' klonk het bezorgd uit de mond van de Galdeense die het fenomeen nog eerder dan Derk had opgemerkt.

'De moleculaire kopiëring van de massa voor de aanmaak van voldoende deuterium blijft ongeveer tien procent achter op het benodigde verbruik,' was de laconieke mededeling van de computer.

'Oorzaak?' vroeg Derk.

'Onbekend.'

'Werken de systemen voor omzetting?'

'Probleemloos. Het heeft te maken met de hoeveelheid massa die kan worden bestraald.'

'Niet de massa zelf?'

'Zou ook mogelijk zijn. Of de aanvoerkanalen kunnen niet leveren, of de massa heeft een te lage dichtheid.'

'Of een combinatie ervan,' zei Derk peinzend die direct oplossingen voor de situatie bedacht. 'Suzanne, zou het mogelijk zijn M1Ex10, de buitenste Explorer dus, mee te laten helpen met de aandrijving?'

Hoga keek hem ontzet aan.

'Jeetje man, ben je gestoord?' vroeg ze.

'Suzanne?' vroeg Derk onverstaanbaar.

'Ogenblik, Derk,' antwoordde de computer die daarmee aangaf dat het verzoek van de Terraan extreme berekeningen met zich meebracht. 'Het zou mogelijk zijn als de klampen van

de dockingsplaatsen tweehonderd procent sterker zouden zijn. Het zou voor nu echter mogelijk zijn een tijdelijke versterking via kluistervelden op te wekken.'

Hoga hield haar adem in. Ze zag dat de Terraan bereid was om risico's te nemen, iets wat volkomen tegen haar natuur indruiste.

'Je bent gek als je dat doet. Het is niet meer dan een test. Ik verbied het je, hoor je me?'

'Wat nu?' riep Hoga die inmiddels begrepen had dat ze slechts weinig tijd hadden totdat het dode schip nu volledig kwetsbaar een prooi zou worden van de Madrianen. 'Heb je hier iets van een schakelaar gemaakt?'

'We hebben het heel simpel gehouden,' hijgde Derk. Een hendel achter een verborgen paneel dat enkel door Yaro of mijzelf kan worden geopend.'

'Wat gebeurt er nadat die hendel is overgehaald?'

'Dan start deze centrale, maar ook alle overige en die in de Explorers maximaal op en gaan door tot overbelasting, waarbij alle veiligheidsschakelingen dus worden uitgeschakeld. Die toestand kan niet meer worden teruggedraaid.'

'Hoelang duurt het opstarten?'

'Na overhalen van die hendel is er een vertraging ingebouwd van twintig seconden tot overbelastingsniveau. Als we dan de centrale niet hebben verlaten, dan liggen hier enkel nog de atomen waaruit onze goddelijke lichamen zijn opgebouwd,' zei Derk minzaam grijnzend.

'Bespaar me je imbeciele humor,' beet Hoga hem toe. 'Jij maakt dat verdomde luik open en gaat dan terug naar de ingang. Ik haal de hendel over... nee, geen discussie,' beet ze hem toe.

Derk begreep dat ze in dit geval gelijk had en liep met haar naar de andere kant van de centrale, achter de grote energiezuilen waar de immense processen zich in luttele seconden zouden afspelen. Hij legde zijn hand op een bepaalde plaats en met een klik duwde hij een paneel los dat om een centrale as draaide. Een vierkant vlak van dof metaal werd zichtbaar en daarop de hendel die de desastreuze kettingreactie van verpulverende energie tot gevolg zou hebben.

‘Wacht nog even,’ zei Hoga toen Derk zich wilde omdraaien. ‘Hoeveel tijd hebben we om uit het schip weg te komen?’

‘Na het starten van de centrales, exact één minuut. We zitten hier op de periferie en een ontsnappingskanaal is hier slechts vijftig meter vandaan. Nog meer vragen? We moeten nu handelen, ik voel dat die verdomde eieren naderen.’

‘Ga terug en roep als je bij de ingang bent.’

Derk gaf geen antwoord meer en rende zo snel als zijn nog steeds bijna uitgeputte lijf het toeliet naar de ingang. Hij haalde diep adem en riep naar zijn Galdeense geliefde die met haar superieure lichamelijke krachten het proces mogelijk maakte waarvan hij dacht dat hij daar zelf wel eens niet in staat had kunnen zijn.

‘Ik ben er...’ klonk het schel uit zijn mond.

Met een soepele beweging haalde de Galdeense de hendel over die de verwoestende procedure in werking zou stellen. Ze wachtte niet af en sprintte met een snelheid die een geboren Terraan nooit gehaald zou hebben terug naar de ingang.

‘De deur klemt,’ schreeuwde Derk wanhopig aan het handvat rukkend.

Ook de Galdeense kreeg het niet voor elkaar. Op de een of andere manier klemde de deur. Zonder iets te zeggen begrepen ze allebei dat dit het einde zou betekenen. De reststraling van de op topvermogen werkende centrale zou ieder leven in de omgeving doen beëindigen. Enkel de gesloten deur van het speciale onverwoestbare kunstmatige Galdeense staal verhinderde dat.

In een flits nam Hoga een besluit. Zonder te overleggen greep ze de vertwijfelde Derk beet en gooide hem alsof hij niets woog over haar schouder en sprintte naar het verlossende ontsnappingskanaal. Halverwege klonk de sirene die standaard afgang bij de opstartende machines, een geluid dat in deze situatie door merg en been ging.

Hoga minderde geen vaart en dook het kanaal in. Met een klap van haar vuist initieerde ze de autark werkende procedure waarbij een simpel stootscherm achter hen werd opgebouwd. Het stootveld beschermde hen niet tegen de verwoestende energie die door de energiecentrales werd opgebouwd, maar het

sloot wel de kleine ruimte af waar de druk razendsnel werd opgebouwd. Haar laatste bewegingen waren het inschakelen van de commandoriemen van Derk en vervolgens die van haar. Ondanks de beschermde cocon die door de riem werd opgebouwd voelde ze de druk waarmee ze uit de missie1 werden geperst en een ogenblik later schoten ze tegen elkaar geklemd de wereldruimte in. Haar volgende handeling was het inschakelen van de stootvelden van hen beiden waardoor deze aan elkaar werden gekoppeld. Toen pas kreeg ze de tijd om achter hen te kijken.

Hoga en Derk waren in korte tijd enkele kilometers afgedreven van de Missie1. In het duister van de ruimte was het schip niet meer zichtbaar, maar de projectie ervan op de binnenzijde van de beschermende cocon was haarscherp. Tegelijkertijd zag ze dat zowel de Missie1 en zij beiden waren ingesloten door meer dan tweehonderd eischepen die de kring steeds kleiner maakten.

Toen verging de Missie1.

Het trotse eerste schip van de missiereeks verging in een helder licht toen haar gehele massa van binnenuit werd gedesintegreerd. Hoga voelde iets van spijt, maar geen sentiment. Het verlies van ruimteschepen was voor de Galdeense vanuit het verleden geen dramatische zaak. Zelfs de opoffering van de Arch, het kilometergrote schip waarmee ze vijfenvijftig jaar geleden naar Terra was gekomen, die de zwarte-gat bom van Terra naar de wereldruimte vervoerde en daar tot een einde kwam, had niet echt een dramatisch gevoel tot gevolg bij de Galdeense.

Vier dagen later.

‘Bedankt, Ron,’ sprak Yaro tot Ron Stedman die duizenden lichtjaren verder bij Terra de Missie2 in gereedheid bracht voor de vlucht naar Madriaat. ‘Ik ben blij dat het jullie is gelukt. Nog een vraagje, heb je...’

De verbinding werd abrupt onderbroken door Suzanne met een melding.

‘Yaro, tweehonderd eischepen zijn opgestegen van Madriaat en zetten koers naar deze locatie. Alarmstart is gereed en alle schepen zijn in de aanvalsmodes.’

‘Ik spreek je later Ron,’ zei Yaro gehaast en ging in de commandantstoel zitten waar hij de kleistervelden extra versterkte. De onzichtbare banden drukten hen diep in de stoel en gaven hem een veilig gevoel. Opgewonden keek hij naar de schermen waar de gegevens van de aanvallers werden geprojecteerd.

‘Nog honderd extra,’ meldde de scheepscomputer. ‘Deze nieuwe hebben een afwijkend model. Ze zijn platter en smaller.’

‘Vermogensscan?’

‘De schepen van de eerste groep hebben geen beveiligingsscherm, de opgewekte energieniveaus bedragen dertig procent van een Explorer van de laatste klasse.’

‘En die laatste honderd?’ vroeg Yaro gespannen.

‘De versnellingswaarden ervan liggen op ongeveer het drievoudige van de eerste groep. Ze zijn die eerste groep dan ook nu reeds gepasseerd. Ze hebben een beveiligingsscherm van pure energie.’

‘Schatting van de sterkte?’

‘Momenteel slechts tien procent van de stoetschermen van de Explorers. Deze schepen zijn nieuw, Yaro. Ik kan dus niets zeggen over de aanvalskracht... extra gegevens na scanning. De nieuwe schepen verspreiden zich en vormen een soort van net waarmee ze deze groep gaan insluiten als je niets doet.’

‘Simpele tactiek,’ mompelde Yaro. ‘M2Ex3 tot en met M2Ex5, vlieg in driehoeksformatie naar de achterste schepen, aanvalspatroon Beta. Uitvoeren en wachten op een definitief commando voor de aanval. Bij de aanval mogen enkel zwaartekrachtkanonnen worden gebruikt.’

Laura Tecli keek rustig naar het vreemde gezelschap waarmee ze zojuist het meest overdonderende gesprek had gehad in haar hele leven.

De man, Derk noemde hij zich, was nog de, in haar ogen, meest normale. De vrouw was het vreemdste en zeker het mooiste wezen dat Laura ooit had gezien. Het meisje was ook

geen normaal kind. Het feit was dat de vrouw die zich Hoga noemde, zonder achternaam, een voorouder van haar was. De mensheid was helemaal niet op de Aarde ontstaan.

Laura had echter haar functie niet voor niets gekregen. In haar leven had ze al vele vreemde en indrukwekkende gesprekken gevoerd. Deze bijeenkomst zou echter niet alleen haar leven, maar ook dat van de gehele mensheid veranderen.

Het klopte allemaal. Alles wat ze vertelden deed de ontbrekende stukjes van de grote puzzel waar ze de laatste vijf jaar aan had gewerkt in elkaar passen. De beelden van de observatoria en wat de mensheid zelf had kunnen constateren na de aanval van de vreemde ruimteschepen gaven de doorslag.

Voor haar was belangrijk dat ze een goed gevoel had bij haar gesprekspartners. Dat kon ze enkel inschatten bij Derk. De vrouw en het meisje stonden zover bij haar vandaan dat ze niet in staat was om hun lichaamstaal te lezen en vooral te luisteren naar de dingen die ze niet zeiden.

Het voorstel van de man was logisch en aantrekkelijk geweest. Ze wilde het nog wel bespreken met haar staf, maar in feite wist ze dat het een kans was die ze op zeker zou aangrijpen. Ze schraapte haar keel.

‘Dus de W.S.A. gaat als intermediair functioneren. Wij gaan de mensheid klaarmaken voor de stap naar de ruimte. Is die wel zo aantrekkelijk? U vertelde dat twee volkeren door u vernietigd zijn. Weliswaar wilden zij dat andersom verwezenlijken, maar toch. Er zijn dus op zeker intelligenties die gevaarlijk kunnen zijn. Waarom zouden we ons dan bekend gaan maken?’

‘Ten eerste zijn er ook vredelievende volken. Een van de laatste die wij kennen zijn de Zelioten. Het is een lichamelijk zeer vreemd volk dat leeft aan de andere kant van het centrum van de Melkweg.’

‘Aan de andere kant van het centrum van de Melkweg. Sorry mijnheer Derk Fright, zulke door u simpel uitgesproken zinnen moeten even bij mij binnenkomen. Dat kost tijd.’